

พุทธบูรณาการสหภาคีการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทย
วิธีใหม่เพื่อแก้ปัญหาภาษาวิบัติของคนรุ่นใหม่
ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย*

Buddhist Integrated Multilateral Learning Management of
Thai Teachers in a New Way to Solve the Problem of
Language Degradation of the Generation New in the
Northeast of Thailand

จรุงภรณ์ กลางบุญรัมย์

Charungphorn Klangburum

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตร้อยเอ็ด, ประเทศไทย

Mahamakut Buddhist University, Roi Et Campus, Thailand

Corresponding Author, E-mail: amee9551@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาวิเคราะห์ปัญหาพุทธบูรณาการสหภาคีการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิธีใหม่เพื่อแก้ปัญหาภาษาวิบัติของคนรุ่นใหม่ 2) พัฒนารูปแบบพุทธบูรณาการสหภาคีการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิธีใหม่เพื่อแก้ปัญหาภาษาวิบัติของคนรุ่นใหม่ 3) ถ่ายทอดแนวทางและรูปแบบพุทธบูรณาการสหภาคีการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิธีใหม่เพื่อแก้ปัญหาภาษาวิบัติของคนรุ่นใหม่ เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้บริหาร นักเรียน นิสิต นักศึกษา บุคลากรสถาบันการศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง จำนวน 400 รูป/คน ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 5 รูป/คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.95 และแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพปัญหาภาษาวิบัติของวัยรุ่น พบว่า ปัญหาภาษาวิบัติเกิดจากสื่อออนไลน์ การเลียนแบบเพื่อน และขาดแบบอย่างที่ดี ส่งผลให้การสื่อสารและการเขียนผิดเพี้ยนมากขึ้น ทั้งนี้ผู้ให้สัมภาษณ์ชี้ว่า

*ได้รับบทความ: 3 มีนาคม 2568; แก้ไขบทความ: 6 ธันวาคม 2568; ตอรับตีพิมพ์: 11 ธันวาคม 2568

Received: March 3, 2025; Revised: December 6, 2025; Accepted: December 11, 2025

หลักสูตร-จิ-ปุ-ลี และสัมมาวาจา สามารถช่วยพัฒนาสติ ความรับผิดชอบ และการใช้ภาษาอย่างเหมาะสมได้ โดยเน้นการฟัง คิด พูด และสื่อสารอย่างถูกต้อง

2. รูปแบบพุทธบูรณาการสหภาคีการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิถีใหม่ ประกอบด้วย การฟัง การเขียน การใช้ภาษา และการอ่าน โดยยึดหลักสติสัมปชัญญะ โยนิโสมนสิการ สัมมาวาจา และสติ ปิฎฐาน 4 เป็นฐานคิด บูรณาการร่วมกับหลักสูตร-จิ-ปุ-ลี เพื่อพัฒนาการฟัง คิด ถาม และเขียนอย่างถูกต้อง ผู้เรียนพัฒนาทักษะภาษาไทยได้ครบด้าน ลดภาษาวิบัติ และเกิดการเรียนรู้อย่างยั่งยืน

3. การถ่ายทอดองค์ความรู้พุทธบูรณาการสหภาคีการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิถีใหม่ พบว่า การอบรมและการใช้คู่มือช่วยให้ครูเข้าใจรูปแบบพุทธบูรณาการสหภาคีอย่างถูกต้อง ผลประเมิน พบว่า รูปแบบมีความเหมาะสม เป็นไปได้ และมีประสิทธิผล สามารถต่อยอดเป็นต้นแบบในวงกว้างได้

คำสำคัญ: พุทธบูรณาการ; สหภาคี; การจัดการเรียนรู้; ภาษาวิบัติ; คนรุ่นใหม่

Abstract

This research aimed to: (1) study and analyze problems related to Buddhist-integrated multi-sectoral learning management employed by Thai language teachers in the new educational paradigm to address language deterioration among the younger generation; (2) develop a Buddhist-integrated multi-sectoral learning management model for Thai language teachers in the new paradigm to resolve such language deterioration; and (3) disseminate approaches and models of Buddhist-integrated multi-sectoral learning management for Thai language teachers in the new paradigm to address language deterioration among the younger generation. This study employed a mixed-methods research design. The sample group consisted of 400 participants, including administrators, pupils, undergraduate and graduate students, and personnel from educational institutions in the central northeastern region of Thailand. In addition, five key informants were selected. The research instruments included a questionnaire with an overall reliability coefficient of 0.95 and semi-structured interviews. The statistical methods used for data analysis included frequency, percentage, mean, standard deviation, and content analysis.

The research findings were as follows:

1. Regarding the current state of language deterioration among adolescents, the findings revealed that such problems primarily stemmed from online media exposure, peer imitation, and a lack of positive language role models. These factors contributed to

increasing inaccuracies in communication and writing. Interviewees indicated that the Buddhist principles of Su-Ji-Pu-Li and Right Speech (Sammā Vācā) could enhance mindfulness, responsibility, and appropriate language use by emphasizing attentive listening, thoughtful thinking, proper speaking, and accurate communication.

2. The Buddhist-integrated multi-sectoral learning management model for Thai language teachers in the new paradigm comprised listening, writing, language usage, and reading components. The model was grounded in the principles of mindfulness and clear comprehension (Sati-Sampajañña), wise reflection (Yoniso Manasikāra), Right Speech (Sammā Vācā), and the Four Foundations of Mindfulness (Satipaṭṭhāna). These principles were integrated with Su-Ji-Pu-Li to promote correct listening, thinking, questioning, and writing skills. As a result, learners developed comprehensive Thai language skills, reduced language deterioration, and achieved sustainable learning outcomes.

3. Regarding the dissemination of knowledge related to the Buddhist-integrated multi-sectoral learning management model, the findings showed that training sessions and instructional manuals effectively enhanced teachers' understanding of the model. Evaluation results indicated that the model was appropriate, feasible, and effective, with strong potential for broader implementation as a best-practice model.

Keywords: integrated Buddhism; multilateralism; learning management; linguistics; new generation

1. บทนำ

ปัจจุบันโลกของเรามีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว นอกจากจะส่งผลต่อการใช้ชีวิตประจำวันในด้านต่างๆ แล้วยังส่งผลต่อการสื่อสารที่ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือด้วย ซึ่งสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ เครื่องมือสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ เช่น อินเทอร์เน็ต โทรศัพท์มือถือ ทำให้ผู้คนสามารถติดต่อสื่อสารกันได้ง่ายขึ้นและมีแอปพลิเคชันหนึ่งที่กำลังเป็นที่นิยมกันมาก คือ “ไลน์” (LINE) (Chinn, 2020) ฉะนั้นภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารผ่านเครื่องไอทีเหล่านี้จึงต้องมีความกระชับ เพื่อความรวดเร็วและสามารถสื่อสารเข้าใจเฉพาะกลุ่ม เพราะฉะนั้นจึงส่งผลโดยตรงต่อการใช้ภาษาในการแชทแอปพลิเคชันไลน์ สอดคล้องกับงานตรวีชมเชย (2558) ได้ศึกษาภาษาไทยเน็ต: ภาษาสนทนาในโปรแกรมสนทนาในสมาร์ตโฟนนำมาวิเคราะห์ตามแนวทางภาษาศาสตร์สังคม ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านรูปแบบการสื่อสารผ่านโปรแกรมสนทนาในสมาร์ตโฟน ส่งผลให้เกิดลักษณะภาษาสนทนา ดังนี้ 1) การมีพื้นที่ การแสดงผลขนาดเล็กทำให้เกิดการส่งข้อความแต่ครั้งเป็นคำวลีหรือประโยคสั้นๆ แต่ส่งถี่ๆ ซึ่งเป็นไปเพื่อให้เกิดการสื่อสารที่ต่อเนื่องด้วย

2) การมีแป้นพิมพ์ขนาดเล็กมากทำให้เกิดการพิมพ์ผิดเป็นจำนวนมาก และเกิดการแปรด้านสะกดคำ
3) การที่มีการสนทนาได้ทุกที่ทุกเวลาทำให้เกิดการสนทนาที่ช่วงการตอบกลับนานหลายชั่วโมง การเปิด
การสนทนาพบในลักษณะของประโยคคำถามและประโยคบอกเล่า แต่การปิดการสนทนาพบน้อยมาก เท่า
ที่พบเป็นการขอตัวไปทำธุระหรือเข้านอน ที่เหลือเป็นการทิ้งข้อความไว้ไม่มีการอ่าน หรืออ่านแล้วแต่ไม่มี
การตอบ 4) โปรแกรมสนทนาไม่มีโมติคอนและสติ๊กเกอร์ ทำให้ภาษาสนทนาปรากฏไม่มีโมติคอนและสติ๊กเกอร์
โดยใช้ทั้งแทนข้อความและประกอบข้อความ เป็นอวจนภาษาลักษณะหนึ่ง ส่วนลักษณะภาษาสนทนานั้น
แบ่งออกได้ 5 ลักษณะได้แก่ 1) การเปลี่ยนแปลงด้านการสะกดคำ 2) การใช้คำสร้างใหม่ 3) การใช้
เครื่องหมาย 4) การพิมพ์แบบพิเศษ และ 5) การใช้คำย่อที่ยังสื่อความหมายได้จากบริบทของการสนทนา
(สำนักงานเลขาธิการของคณะกรรมการการพุทธศาสตร์ชาติ, 2561)

แผนแม่บทหลักของการพัฒนาประเทศ และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมทั้งการปรับโครงสร้าง
ประเทศไทยไปสู่ประเทศไทย 4.0 ตลอดจนประเด็นการปฏิรูปประเทศ นอกจากนั้นได้ให้ความสำคัญกับ
การมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนาทุกภาคส่วนทั้งในระดับกลุ่มอาชีพ ระดับภาค และระดับประเทศในทุก
ขั้นตอนของแผนฯ อย่างกว้างขวางและต่อเนื่องเพื่อร่วมกันกำหนดวิสัยทัศน์และทิศทางการพัฒนาประเทศ
รวมทั้งร่วมจัดทำรายละเอียดยุทธศาสตร์ของแผนฯ เพื่อมุ่งสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน (สำนักงานพัฒนา
เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2560) ทักษะการสื่อสารจึงเป็นทักษะสำคัญในชีวิต ทั้งการเรียน และการ
ทำงาน เมื่อศึกษาทักษะในการสื่อสาร พบว่าทักษะในการสื่อสาร ประกอบด้วย 4 ทักษะ คือ 1) ทักษะ
การฟัง 2) ทักษะการพูด 3) ทักษะการอ่าน 4) ทักษะการเขียน ซึ่งทักษะดังกล่าวเป็นทักษะทางภาษาที่ใช้
เพื่อการสื่อสารถ้าขาดทักษะอย่างใดอย่างหนึ่งการสื่อสารจะไม่สมบูรณ์ หรืออาจไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่
ควรจะเห็นว่าการสื่อสารที่จำเป็นในชีวิตประจำวันต้องมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับวิธีการสื่อสารในชีวิตประจำ
วัน ภาษาที่ใช้เพื่อการสื่อสารต้องเข้าใจถึงองค์ประกอบที่จำเป็นและสามารถบอกได้ว่าการสื่อสารโดยทั่วไป
หากจะให้ได้ผลสมบูรณ์ครบถ้วนแล้วควรมีทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน ถ้ามีความเข้าใจด้านภาษาเป็น
เบื้องต้นแล้วก็จะช่วยให้สื่อสารได้ฉับไว และมีประสิทธิภาพในที่สุด สอดคล้องกับฝ่ายแนะแนวการศึกษา
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2561) ที่ได้กล่าวถึงทักษะพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับนักศึกษาในปัจจุบัน
ว่านักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในปัจจุบันจึงควรได้รับการพัฒนาทักษะที่จำเป็นสำหรับการเป็นนักศึกษา
ซึ่งหนึ่งในทักษะที่จำเป็น คือ ทักษะด้านภาษาและการสื่อสารภาษาเป็นตัวกลางที่ช่วยให้มนุษย์มีปฏิสัมพันธ์
ระหว่างกัน และก่อให้เกิดการเรียนรู้และการพัฒนาการของวิทยาการต่างๆ มากมาย ทักษะด้านภาษาและ
การสื่อสารซึ่งประกอบด้วย การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนนี้ต้องอาศัยความเข้าใจหลักของภาษา
ไวยากรณ์ต่างๆ ตลอดจนการฝึกฝนทบทวนอย่างสม่ำเสมอ

การวิจัยครั้งนี้เสนอแนวทางแก้ไขปัญหาการใช้ภาษาไทยของคนรุ่นใหม่ในภาคตะวันออก
เฉียงเหนือ โดยพัฒนานวัตกรรมพุทธบูรณาการสหภาคีการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิถีใหม่ อาศัย

หลักสุ-จิ-ปุ-ลิ คือ 1) สุ คือ สุตมยปัญญา ปัญญาจากการฟัง ตีความว่า การฟังคือ การรับสารหรือสาระทั้งปวงจากสื่อต่างๆ มิใช่แต่เฉพาะการฟังทางหูอย่างเดียว 2) จิ คือ จินตมยปัญญา ปัญญาจากการคิด คือ รู้จักไตร่ตรองหัดใช้เหตุผลวิเคราะห์ช่วยให้เกิดจินตนาการและการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ “สุ” มาก่อนจึงจะมี “จิ” ทำให้รู้ว่า “สุ” ไหน ถูก “สุ” ไหนผิดด้วย 3) ปุ คือ ปุจฉา แปลว่า ถาม จาก สุ และ จิ ต้องมีความปรารถนาคำตอบเพิ่มเติมด้วยวิธีการต่างๆ ให้มีปัญหามากยิ่งขึ้นขึ้นแนวโน้มทศวรรษหน้า “ปุ” เป็นเรื่องสำคัญ 4) ลิ คือ ลิขิต จดบันทึก ต่อมาคำว่า “จด” ก็ขยายเป็นการพิมพ์ การทำฐานข้อมูลของคอมพิวเตอร์เป็นแกนร่วมในการเรียนรู้ ผสานองค์ความรู้จากหลายศาสตร์ และได้รับความร่วมมือจากภาครัฐ เอกชน และท้องถิ่นในพื้นที่ 4 จังหวัด ได้แก่ ขอนแก่น มหาสารคาม กาฬสินธุ์ และร้อยเอ็ด กลุ่มเป้าหมายประกอบด้วยเด็กและเยาวชน 400 คน และผู้ทรงคุณวุฒิ 10 คน งานวิจัยคาดว่าจะสร้างองค์ความรู้ใหม่เผยแพร่ในระดับวิชาการ พร้อมทั้งช่วยลดปัญหาภาษาวิบัติในสังคม และสนับสนุนการกำหนดนโยบายด้านการเรียนการสอนภาษาไทยให้สอดคล้องกับบริบทปัจจุบัน

จากข้อมูลและแนวทางที่ได้จากการวิจัยนี้ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถนำมาใช้กำหนดเป็นนโยบายในการพัฒนาแนวทางการสร้างพุทธบูรณาการสหภาคีการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิถีใหม่ เพื่อแก้ปัญหาภาษาวิบัติของคนรุ่นใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทยลงไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม ที่จะช่วยขับเคลื่อนการจัดการเรียนรู้ด้านภาษาไทยอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ไทย และรักษาภาษาไทยที่เป็นเอกลักษณ์ของคนไทย

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ระดับพุทธบูรณาการสหภาคีการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิถีใหม่ เพื่อแก้ปัญหาภาษาวิบัติของคนรุ่นใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย
2. เพื่อสร้างและพัฒนาารูปแบบพุทธบูรณาการสหภาคีการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิถีใหม่ เพื่อแก้ปัญหาภาษาวิบัติของคนรุ่นใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย
3. เพื่อถ่ายทอดแนวทางและรูปแบบพุทธบูรณาการสหภาคีการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิถีใหม่เพื่อแก้ปัญหาภาษาวิบัติของคนรุ่นใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบผสมผสานระหว่างเชิงปริมาณกับเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการกำหนดขนาดตัวอย่างจากการเปิดตาราง Krejcie & Morgan (1970, pp. 607-610) ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 400 คน และทำการเทียบสัดส่วน คือ โดยใช้เกณฑ์พิจารณาจากความสมัครใจของผู้บริหาร นักเรียน นิสิต นักศึกษา บุคลากรสถาบันการศึกษาในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลางที่เข้าร่วมโครงการ

จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 100 คน จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 100 คน จังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 100 คน และจังหวัดขอนแก่น จำนวน 100 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 400 คน โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายโดยการจับฉลาก ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 5 รูป/คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสัมภาษณ์ แบบสอบถามและแบบประเมิน ความเหมาะสมความเป็นไปได้มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ มีค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหาระหว่าง 0.80-1.00 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.95 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 วิเคราะห์ปัญหาพหุบูรณาการสหภาคีการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิถีใหม่เพื่อแก้ปัญหาภาษาวิบัติของคนรุ่นใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทยโดยวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยด้านการบริหารจัดการเชิงพุทธควบคู่กับการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 5 รูป/คน ทั้งนี้ใช้แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือหลักเพื่อสำรวจประเด็นการบูรณาการพุทธวิธีในการรณรงค์การใช้ภาษาไทยของวัยรุ่นด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ผลการศึกษาจะทำให้ได้ข้อเสนอแนะทางรูปแบบพหุบูรณาการสหภาคี ที่ช่วยให้ครูภาษาไทยวิถีใหม่สามารถออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้และการรณรงค์การใช้ภาษาไทยของวัยรุ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยใช้หลักพุทธวิธี สุ-จิ-ปุ-ลิ สัมมาวาจา ในการพัฒนารูปแบบพหุบูรณาการสหภาคีการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิถีใหม่เพื่อแก้ปัญหาภาษาวิบัติของคนรุ่นใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทยอย่างถูกต้อง

ระยะที่ 2 สร้างและพัฒนารูปแบบพหุบูรณาการสหภาคีการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิถีใหม่เพื่อแก้ปัญหาภาษาวิบัติของคนรุ่นใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย โดยใช้การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ผ่านแบบสอบถามมาตราประมาณค่า 5 ระดับ เพื่อตรวจสอบโครงสร้างและความถูกต้องของรูปแบบ ทั้งนี้มีการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) โดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 7 คน เพื่อประเมินความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และความชัดเจนของรูปแบบ โดยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) รูปแบบที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย 2 องค์ประกอบสำคัญ คือ (1) การจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิถีใหม่เพื่อแก้ปัญหาภาษาวิบัติ ครอบคลุมด้านความรู้ พฤติกรรม ทักษะ และความพึงพอใจ และ (2) การบูรณาการหลักสุ-จิ-ปุ-ลิ เป็นกรอบในการพัฒนาระบบการเรียนรู้ให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรม

ระยะที่ 3 การถ่ายทอดองค์ความรู้รูปแบบพหุบูรณาการสหภาคีการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิถีใหม่เพื่อแก้ปัญหาภาษาวิบัติของคนรุ่นใหม่ โดยใช้คู่มือการบูรณาการพุทธวิธีเพื่อรณรงค์การใช้ภาษาไทยของวัยรุ่นยุคใหม่ ผ่านการประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) การบรรยายสรุป และการจัดทำคู่มือการใช้รูปแบบ เพื่อให้เกิดความเข้าใจร่วมกันในหลักการและขั้นตอนของการดำเนินงาน นำรูปแบบไปทดลองใช้ (Implementation) ให้ครูภาษาไทยวิถีใหม่ทดลองใช้รูปแบบในชั้นเรียนจริง โดยเน้นกิจกรรม

การพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ผ่านพุทธวิธี เช่น สุ-จิ-ปุ-ลิ สัมมาวาจา และการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้เชิงเมตตา-กรุณา ร่วมกับการมีส่วนร่วมของหลายภาคี เช่น ชุมชน วัด และผู้ประกอบการ ติดตามประเมินผลการใช้รูปแบบ (Monitoring & Evaluation) ประเมินผลการนำรูปแบบไปใช้ทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ สรุปผลและพัฒนารูปแบบฉบับสมบูรณ์ และการยืนยันรูปแบบที่พัฒนา มีความเหมาะสม ความเป็นไปได้ มีประสิทธิผล และสามารถเป็นต้นแบบระดับพื้นที่หรือระดับประเทศในการแก้ปัญหาภาษาชีวิตของเยาวชนผ่านกระบวนการจัดการเรียนรู้เชิงพุทธได้อย่างเป็นรูปธรรมและยั่งยืน

การเก็บรวบรวมข้อมูล 1) ผู้วิจัยทำหนังสือแนะนำตัวและขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลส่งไปยังหน่วยงานที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อขออนุญาตดำเนินการวิจัยอย่างเป็นทางการ 2) ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามพร้อมหนังสือขอความอนุเคราะห์ไปยังหน่วยงานกลุ่มตัวอย่าง โดยดำเนินการเก็บข้อมูลทั้งด้วยตนเองและผ่านการประสานงานเจ้าหน้าที่ภายในหน่วยงาน รวมถึงการส่งทางไปรษณีย์ในกรณีที่ไม่สามารถเข้าถึงพื้นที่ได้โดยตรง หากยังไม่ได้รับแบบสอบถามคืน ผู้วิจัยจะติดตามซ้ำในครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 ผ่านวิธีการส่งแบบสอบถามฉบับใหม่ โทรศัพท์ติดตามผล และเดินทางไปรับแบบสอบถามด้วยตนเองเพื่อให้ได้ข้อมูลครบถ้วนและสมบูรณ์ที่สุด 3) เมื่อได้รับแบบสอบถามที่ตอบกลับครบถ้วน จำนวน 400 ชุด ผู้วิจัยนำแบบสอบถามดังกล่าวเข้าสู่กระบวนการตรวจสอบความสมบูรณ์และวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนทางสถิติต่อไป

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง พุทธบูรณาการสหภาคีการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิถีใหม่เพื่อแก้ปัญหาภาษาชีวิตของคนรุ่นใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. สภาพปัญหาภาษาชีวิตของวัยรุ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่ามีความรุนแรงมากขึ้น โดยมีสาเหตุทั้งจากสื่อสังคมออนไลน์ การเลียนแบบภาษากลุ่มเพื่อน และการขาดแบบอย่างด้านการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาอย่างไม่เหมาะสมทั้งการสื่อสาร การเขียน และการใช้คำในบริบทสาธารณะ และผลจากผู้ให้สัมภาษณ์ยืนยัน พบว่าหลักพุทธวิธี ได้แก่ สุ-จิ-ปุ-ลิ และสัมมาวาจา สามารถช่วยปลูกฝังสติ ความรับผิดชอบ และการรู้จักใช้ภาษาอย่างเหมาะสมได้ โดยเน้นการฟังอย่างมีสติ การคิดก่อนพูด การพูดอย่างสุภาพ และการสื่อสารอย่างถูกต้อง

2. รูปแบบพุทธบูรณาการสหภาคีการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิถีใหม่ประกอบด้วย 4 ด้านสำคัญ ได้แก่ 1) ด้านการฟัง (สติสัมปชัญญะ คือ การมีสติและความรอบรู้) 2) ด้านการเขียน (โยนิโสมนสิการ คือ คิดก่อนเขียนอย่างมีเหตุผล) 3) หลักการใช้ภาษา (สัมมาวาจา คือ ใช้ภาษาสุภาพ ชัดเจน และสร้างสรรค์) 4) ด้านการอ่าน (สติปัญญา 4 คือ อ่านด้วยสมาธิและสติทั้งหมดบูรณาการร่วมกับหลักสุ-จิ-ปุ-ลิ เป็นแกนสำคัญในการพัฒนาทักษะภาษาไทยของผู้เรียน ได้แก่ การฟังอย่างมีประสิทธิภาพ (สุ)

การคิดวิเคราะห์และสร้างสรรค์ (จิ) การตั้งคำถามเพื่อขยายความรู้ (ปุ) และการเขียนอย่างถูกต้องตามหลักภาษาไทย (ลิ) ผ่านกิจกรรมและเครื่องมือที่หลากหลาย ส่งผลให้ผู้เรียนพัฒนาภาษาไทยได้อย่างรอบด้านและยั่งยืน

3. การถ่ายทอดและทดลองใช้รูปแบบพุทธบูรณาการสหภาคี ช่วยให้ครูภาษาไทยวิถีใหม่เข้าใจหลักการและขั้นตอนของรูปแบบอย่างถูกต้องผ่านการอบรมและคู่มืออย่างเป็นระบบ เมื่อทดลองใช้ในชั้นเรียนจริงพบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการฟัง พูด อ่าน เขียนดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด สามารถใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องมากขึ้น และลดพฤติกรรมภาษาวิบัติลง โดยมีบรรยากาศการเรียนรู้ที่อบอุ่นและเอื้อต่อคุณธรรม เมตตา-กรุณา การมีส่วนร่วมของภาคีต่างๆ เช่น วัด ชุมชน และผู้ประกอบการ ช่วยเสริมพลังให้กิจกรรมการเรียนรู้มีความต่อเนื่องและยั่งยืน ผลการประเมิน ทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพยืนยันว่า รูปแบบมีความเหมาะสม เป็นไปได้ และมีประสิทธิผล สามารถพัฒนาต่อยอดเป็นต้นแบบการลดภาษาวิบัติของเยาวชนในระดับพื้นที่หรือระดับประเทศได้อย่างแท้จริง

5. อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง พุทธบูรณาการสหภาคีการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิถีใหม่เพื่อแก้ปัญหาภาษาวิบัติของคนรุ่นใหม่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. สภาพปัญหาภาษาวิบัติของวัยรุ่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่ามีความรุนแรงมากขึ้น โดยมีสาเหตุทั้งจากสื่อสังคมออนไลน์ การเลียนแบบภาษากลุ่มเพื่อน และการขาดแบบอย่างด้านการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาอย่างไม่เหมาะสมทั้งการสื่อสาร การเขียน และการใช้คำในบริบทสาธารณะ และผลจากผู้ให้สัมภาษณ์ยืนยัน พบว่าหลักพุทธวิธี ได้แก่ สุ-จิ-ปุ-ลิ และสัมมาวาจา สามารถช่วยปลูกฝังสติ ความรับผิดชอบ และการรู้จักใช้ภาษาอย่างเหมาะสมได้ โดยเน้นการฟังอย่างมีสติ การคิดก่อนพูด การพูดอย่างสุภาพ และการสื่อสารอย่างถูกต้อง ทั้งนี้เป็นเพราะว่า หลักพุทธวิธีดังกล่าวช่วยพัฒนากระบวนการภายในของผู้เรียน ทั้งด้านสติ การรู้คิดอย่างรอบคอบ และการควบคุมพฤติกรรมทางภาษา ทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงผลของการใช้คำ เข้าใจความเหมาะสมของภาษาในแต่ละบริบท และสามารถสื่อสารได้อย่างถูกต้อง สุภาพ และมีความรับผิดชอบต่อมากขึ้นสอดคล้องกับงานวิจัยของชญดา วงษาดี, สังเวียน ปินะกาลัง และนฤมล อินทร์ประสิทธิ์ (2565, หน้า 117-136) ได้ศึกษา แนวทางการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของครูที่มีผลต่อกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนประถมศึกษา พบว่า 1) แนวทางการจัดการเรียนรู้ของครูแบ่งเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้ 1) ขั้นการเตรียมการจัดการเรียนรู้ พบว่า ครูวิเคราะห์ผู้เรียนรายบุคคล ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตร ทำแผนการจัดการเรียนรู้ ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ กำหนดจุดประสงค์ เนื้อหาสื่อ 2) ขั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านการนำเข้าสู่บทเรียนพบว่า ครูใช้วิธีให้นักเรียนทำกิจกรรมกระตุ้นสมองและสนทนาพูดคุย ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านการจัดกิจกรรมการสอนใช้วิธีบูรณาการ

เชิงสหวิทยาการ ด้านสื่อ ใช้แผนภูมิ บัตรคำ บัตรภาพ ใบงาน แลกคำถาม บัตรคำตอบ ด้านการจัดบรรยากาศ การเรียนรู้ภายในห้องเรียนพบว่า การจัดวางโต๊ะครูและนักเรียนเหมาะสมเป็นระเบียบ มีมุมวิชาการ ป้ายนิเทศ มีแสงสว่างเพียงพอ มีเครื่องมือเครื่องใช้ นักเรียนมีความสุขกับการเรียน มีความสนใจ ปฏิสัมพันธ์ ระหว่างครูและนักเรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนเป็นไปด้วยดี ด้านการเสริมแรงใช้คำชมเชยเป็นการ เสริมแรงทางบวกอย่างต่อเนื่อง 3) ขึ้นการวัดและประเมินผล ใช้วิธีการค้นคว้า สรุป อภิปราย ตอบคำถาม คิดวิเคราะห์เขียนสรุป ทำแบบฝึกหัด แบบทดสอบ

2. รูปแบบพุทธบูรณาการสหภาคีการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิถีใหม่ประกอบด้วย 4 ด้าน สำคัญ ได้แก่ 1) ด้านการฟัง (สติสัมปชัญญะ การมีสติและความรอบรู้) 2) ด้านการเขียน (โยนิโสมนสิการ คิดก่อนเขียนอย่างมีเหตุผล) 3) หลักการใช้ภาษา (สัมมาวาจา ใช้ภาษาสุภาพ ชัดเจน และสร้างสรรค์) 4) ด้านการอ่าน (สติปัญญา 4 อ่านด้วยสมาธิและสติทั้งหมดบูรณาการร่วมกับหลัก สุ-จิ-ปุ-ลิ เป็นแกนสำคัญ ในการพัฒนาทักษะภาษาไทยของผู้เรียน ได้แก่ การฟังอย่างมีประสิทธิภาพ (สุ) การคิดวิเคราะห์และ สร้างสรรค์ (จิ) การตั้งคำถามเพื่อขยายความรู้ (ปุ) และการเขียนอย่างถูกต้องตามหลักภาษาไทย (ลิ) ผ่าน กิจกรรมและเครื่องมือที่หลากหลาย ส่งผลให้ผู้เรียนพัฒนาภาษาไทยได้อย่างรอบด้านและยั่งยืน ทั้งนี้เป็น เพราะว่าการจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิถีใหม่ ได้แก่ หลัก สุ (ด้านการฟัง) หลัก จิ (ด้านการคิด) หลัก ปุ (ด้านถาม) หลัก ลิ (ด้านเขียน) โดยเน้นที่การฟัง การคิด การถาม และการเขียน ซึ่งคนรุ่นใหม่ทุก วันนี้เพราะเป็นการฟังข่าวสารที่รวดเร็วไม่ค่อยได้วิเคราะห์และจับใจความทำความเข้าใจกับสิ่งที่ฟังทำให้ เป็นการฟังแบบไม่มีขั้นตอน และวิเคราะห์การฟังอย่างเป็นระบบและมีการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการตั้ง คำถามและมีการตั้งคำถามที่เหมาะสมกับเนื้อหาของผู้เรียน และต้องจดบันทึกการทำงานต่างๆ ของตนเอง เช่นการเรียน การทำกิจกรรมต่างๆ ที่ต้องจดบันทึก ซึ่งข้อมูลที่เขียนนั้นจะต้องมีประโยชน์ เข้าใจง่ายตาม หลักภาษาไทย สอดคล้องกับแนวคิดของมนัส บุญประกอบ (2543) กล่าวว่า สารความรู้ที่ได้มาจากการ ฟังผู้รู้ หรือการอ่านเอกสารตำราเรื่องราวต่างๆ ที่ง่ายหรือซับซ้อน ท่านอาจที่จะย่อลงมาเป็นแผนภูมิโน ทศน์ได้ ในรูปแบบของแผนภูมิหลัก และแผนภูมีย่อย มีประโยชน์ต่อการทบทวนตลอดจนทราบว่ามีส่วน ใดที่หายไปนอกจากนี้ท่านยังอาจใช้แผนภูมิโนทศน์ที่เขียนขึ้นมานั้นใช้เพื่อการสื่อสารกันและกันได้ อีก ด้วยเช่น การนำเสนอโครงการหรือรายงานต่อที่ประชุม เป็นต้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของศิริณี สนั่นเอื้อ (2562, หน้า 45-57) ได้ศึกษา การพัฒนารูปแบบชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านทักษะพิสัย เกี่ยวกับการ ฟัง พูด อ่าน เขียน วิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาลวัดเหนือ จังหวัด ร้อยเอ็ด พบว่า ผลการศึกษาสภาพการปฏิบัติและความต้องการในการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านทักษะ พิสัยเกี่ยวกับการฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า สภาพการปฏิบัติ การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยของครูผู้สอนยังไม่ได้เน้นให้ความสำคัญในการเสริมสร้างทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาไทยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จ และสามารถสื่อสารผ่านการฟังและการพูดในสถานการณ์

จริงเท่าที่ควร อีกทั้งยังไม่มีการจัดการเรียนรู้ในบริบทการฝึกปฏิบัติเสริมสร้างการฟังและการพูดในชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุผลในการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนที่เป็นรูปธรรม ซึ่งเป็นเงื่อนไขความต้องการที่จะพัฒนาผู้เรียนด้านทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนให้ประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น

3. การถ่ายทอดและทดลองใช้รูปแบบพุทธบูรณาการสหภาคี ช่วยให้ครูภาษาไทยวิถีใหม่เข้าใจหลักการและขั้นตอนของรูปแบบอย่างถูกต้องผ่านการอบรมและคู่มืออย่างเป็นระบบ เมื่อทดลองใช้ในชั้นเรียนจริงพบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการฟัง พูด อ่าน เขียนดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด สามารถใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องมากขึ้น และลดพฤติกรรมภาษาวิบัติลง โดยมีบรรยากาศการเรียนรู้ที่อบอุ่นและเอื้อต่อคุณธรรม เมตตา-กรุณา การมีส่วนร่วมของภาคีต่างๆ เช่น วัด ชุมชน และผู้ประกอบการ ช่วยเสริมพลังให้กิจกรรมการเรียนรู้มีความต่อเนื่องและยั่งยืน ผลการประเมิน ทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพยืนยันว่า รูปแบบมีความเหมาะสม เป็นไปได้ และมีประสิทธิผล สามารถพัฒนาต่อยอดเป็นต้นแบบการลดภาษาวิบัติของเยาวชนในระดับพื้นที่หรือระดับประเทศได้อย่างแท้จริง ทั้งนี้เป็นเพราะว่า รูปแบบพุทธบูรณาการสหภาคีได้ผสมหลักพุทธวิธีเข้ากับการจัดการเรียนรู้เชิงร่วมหุ้นส่วนอย่างมีระบบ ทำให้ครูมีแนวทางที่ชัดเจน ผู้เรียนได้รับการพัฒนาทักษะภาษาอย่างลึกซึ้งต่อเนื่อง และภาคีต่างๆ มีบทบาทสนับสนุนอย่างจริงจัง ส่งผลให้การแก้ปัญหาภาษาวิบัติเกิดผลเป็นรูปธรรมและยั่งยืน สอดคล้องกับงานวิจัยของชญดา วงษาดี และคณะ (2565, หน้า 117-136) ได้ศึกษาแนวทางการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของครูที่มีผลต่อกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน ประถมศึกษา พบว่า แนวทางการจัดการเรียนรู้ของครูแบ่งเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้ 1) ขั้นการเตรียมการจัดการเรียนรู้ พบว่า ครูวิเคราะห์ผู้เรียนรายบุคคล ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตร ทำแผนการจัดการเรียนรู้ ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ กำหนดจุดประสงค์เนื้อหา สื่อ 2) ขั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านการนำเข้าสู่บทเรียนพบว่า ครูใช้วิธีให้นักเรียนทำกิจกรรมกระตุ้นสมองและสนทนาพูดคุย ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ ด้านการจัดกิจกรรมการสอนใช้วิธีบูรณาการเชิงสหวิธีการ ด้านสื่อ ใช้แผนภูมิ บัตรคำ บัตรภาพ ใบงาน แถบคำถาม บัตรคำตอบ ด้านการจัดบรรยากาศการเรียนรู้ภายในห้องเรียนพบว่า การจัดวางโต๊ะครู และนักเรียนเหมาะสมเป็นระเบียบ มีมุมวิชาการ ป้ายนิเทศ มีแสงสว่างเพียงพอ มีเครื่องมือเครื่องใช้ นักเรียนมีความสุขกับการเรียน มีความสนใจ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนเป็นไปด้วยดี ด้านการเสริมแรงใช้คำชมเชยเป็นการเสริมแรงทางบวกอย่างต่อเนื่อง 3) ขั้นการวัดและประเมินผล ใช้วิธีการค้นคว้า สรุปราย ตอบคำถาม คิดวิเคราะห์เขียนสรุป ทำแบบฝึกหัด แบบทดสอบ

6. ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 พบว่า ปัญหาภาษาวิบัติเกิดจากสื่อออนไลน์ การเลียนแบบเพื่อน และขาดแบบอย่าง

ที่ดี ส่งผลให้การสื่อสารและการเขียนผิดเพี้ยนมากขึ้น ดังนั้น สำนักงานเขตพื้นที่และสถานศึกษาควรกำหนดแนวทางการบูรณาการหลัก สุ-จิ-ปุ-ลิ และสัมมาวาจา ในการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย โดยพัฒนาเป็นหลักสูตรเสริม กิจกรรมรณรงค์ และสื่อการสอน เพื่อปลูกฝังสติ ความรับผิดชอบ และวินัยทางภาษาให้แก่นักเรียนอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

1.2 ควรสร้างระบบความร่วมมือระหว่างโรงเรียน ชุมชน วัด และครอบครัวในการแก้ปัญหาภาษาวิบัติ ผลักดันนโยบายสร้างเครือข่ายสหภาคีในการดูแลการใช้ภาษาของเยาวชน เช่น โครงการโรงเรียน-วัด-ชุมชนร่วมรณรงค์ใช้ภาษาไทยถูกต้อง การจัดเวทีเสริมสร้างทักษะภาษาไทย และการใช้สื่อออนไลน์เชิงบวก เพื่อสร้างแบบอย่างทางภาษาที่ดีและลดอิทธิพลเนื้อหาที่บิดเบือนหรือไม่เหมาะสม

2. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

2.1 ครูผู้สอนควรหลัก สุ-จิ-ปุ-ลิ และสัมมาวาจา บูรณาการเข้ากับการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยในชั้นเรียนอย่างเป็นระบบ เพื่อพัฒนาทักษะฟัง คิด พูด และเขียนของผู้เรียน ลดภาษาวิบัติ และปลูกฝังความรับผิดชอบทางภาษา

2.2 สถานศึกษาควรสนับสนุนงบประมาณการจัดทำคู่มือและกิจกรรมเชิงปฏิบัติที่ชัดเจน ให้ครูสามารถนำรูปแบบพุทธบูรณาการสหภาคีไปใช้ได้จริงในห้องเรียน พร้อมทั้งจัดอบรมเชิงปฏิบัติการเพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกัน

2.3 สถานศึกษาควรสร้างความร่วมมือแบบสหภาคีในชุมชนเฝ้าเสริมความร่วมมือระหว่างโรงเรียน วัด ชุมชน และผู้ปกครองในการสนับสนุนการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องและเหมาะสม ผ่านกิจกรรมรณรงค์ การให้คำแนะนำ และสื่อสร้างสรรค์ เพื่อให้ผลลัพธ์มีความต่อเนื่องและยั่งยืน

3. ข้อเสนอแนะเพื่อการทำการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรเพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างและครอบคลุมหลายพื้นที่หรือหลายภูมิภาคโดยศึกษาแนวโน้มและผลกระทบการใช้ภาษาในแชตแอปพลิเคชัน LINE ของวัยรุ่นไทยเพื่อให้ผลการวิจัยทราบถึงพฤติกรรมการใช้ภาษาของวัยรุ่นในบริบทที่หลากหลายได้อย่างแม่นยำ

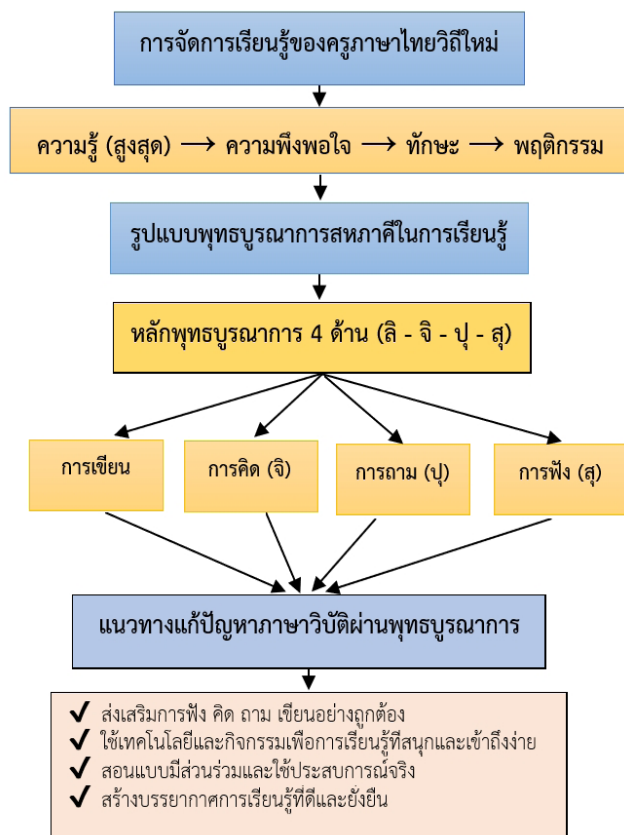
3.2 ควรทำวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก การสังเกตพฤติกรรม ทำให้สามารถวิเคราะห์และเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาภาษาวิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

การจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิถีใหม่เพื่อแก้ปัญหาภาษาวิบัติของคนรุ่นใหม่ ผ่านการใช้พุทธบูรณาการสหภาคี พบว่า ระดับการบูรณาการ: การจัดการเรียนรู้ของครูภาษาไทยวิถีใหม่อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุดในด้านความรู้ รองลงมาคือ ด้านความพึงพอใจ ทักษะ และพฤติกรรม ตามลำดับ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนได้รับประโยชน์มากที่สุดจากการเรียนรู้ด้านความรู้และความพึงพอใจใน

กระบวนการเรียนการสอน รูปแบบพุทธบูรณาการ: รูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยใช้หลักพุทธบูรณาการ สหาคีมี การเน้นการพัฒนาทักษะด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านการเขียน (หลัก ลิ), การคิด (หลัก จิ), การถาม (หลัก ปุ), และการฟัง (หลัก สุ) โดยการจัดลำดับความสำคัญของแต่ละด้านนี้สอดคล้องกับการแก้ปัญหา ภาษาวิบัติและการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยอย่างครบถ้วน การแก้ปัญหาภาษาวิบัติ: ปัญหาภาษาวิบัติ ส่งผลกระทบต่อการใช้ภาษาไทยของคนรุ่นใหม่ แนวทางแก้ไขคือการใช้พุทธบูรณาการสหาคีโดยการส่งเสริมการฟัง คิด ถาม และเขียนอย่างถูกต้อง พร้อมกับการใช้เทคโนโลยีและกิจกรรมที่ทำให้การเรียนรู้ สนุกและเข้าถึงง่าย การสอนแบบมีส่วนร่วมและการถ่ายทอดความรู้จากผู้มีประสบการณ์ยังช่วยสร้าง บรรยากาศการเรียนรู้ที่ดีและส่งเสริมการใช้ภาษาไทยอย่างยั่งยืน ดังนั้น การใช้พุทธบูรณาการสหาคีใน กระบวนการเรียนการสอนของครูภาษาไทยวิธีใหม่มีความสำคัญในการแก้ปัญหาภาษาวิบัติ โดยเน้นการ พัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยอย่างครบถ้วนผ่านการฟัง คิด ถาม และเขียน ซึ่งการประยุกต์ใช้เทคโนโลยี และกิจกรรมร่วมกับการถ่ายทอดความรู้จากผู้มีประสบการณ์จะช่วยสร้างการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและ ยั่งยืน ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้รับ

เอกสารอ้างอิง

- กานต์รวี ชมเชย. (2558). ภาษาไทยเน็ต: ภาษาสนทนาในโปรแกรมสนทนาในสมาร์ทโฟน. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชญดา วังชาติ, สังเวียน ปินะกาสัง และนฤมล อินทร์ประสิทธิ์. (2565). แนวทางการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของครูที่มีผลต่อกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนประถมศึกษา. *วารสารวิจิตรวรรณสาร*, 4(1), 117-136. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/wiwitwannasan/article/view/239892/164394>
- มนัส บุญประกอบ. (2543). *การวิจัยและพัฒนาเทคนิคการสอนวิทยาศาสตร์ตามแนวทางยกระดับคุณภาพวิทยาศาสตร์ศึกษา*. (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมิกราช. (2561). *ทักษะพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับนักศึกษาในปัจจุบัน*. เข้าถึงได้จาก <http://www.stou.ac.th/offices/Oes/Oespage/Guide/article/n10.html>
- ศิริณี สนั่นเอื้อ. (2562). การพัฒนารูปแบบชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านทักษะพิสัย เกี่ยวกับการฟัง พูด อ่าน เขียน วิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทศบาลวัดเหนือ จังหวัดร้อยเอ็ด. *วารสารเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 2(6), 45-57. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/etcedumsujournal/article/view/242325/164487>
- สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2560). *แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 พ.ศ. 2560-2564*. กรุงเทพฯ: สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.
- สำนักงานเลขาธิการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ. (2561). *ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี พ.ศ. 2561-2580*. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ.
- Chinn, C. A. (2020). *Digital communication and language use in the 21st century*. New York, NY: Routledge.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30(3), 607-610. <https://www.scirp.org/reference/referencespapers?referenceid=1809246>

